

Ervin
Fritz

ZAČETEK PESMI

Pesem bi se rada rodila, a se ne rodi.
Pojavi se in izgine — komaj sluten zvok.
Po sebi kopljem za njo kot geolog
in obračam svoje življenske plasti.

Pesem je čisto spodaj, kot izvorni greh.
In ko jo iščem, ko tipam proti dnu,
srečujem staro grozo rodu
v vseh stotih plasteh.

Kot detektiv se igram bistvogledje.
Kaj kaže ta jalovina? Ta lom plasti?
Zlomljena zgodovina vame strmi,
znano slovensko zaporedje.

Plast za plastjo se prelomljeno menja.
Pod mrtvim posadom tu in tam zasledim
plast živega upanja, plast živih rim.
In kot da se pesem začenja.

ZGODNJA JESEN Spet tanke meglice nad Ljubljano.
Nemirno merimo stvari tega sveta.
Jesen dela v parkih ikebano,
nam pa se zibljejo trdna tla.

V nas je napetost, v nas je vzgon,
sinje iskrenje, bliskavica,
po katastrofi dišeči ozon,
mrzlica in vročica.

A ko se ozremo: nikogar nikjer.
Nesrečo le slutimo. Bo šla mimo?
V glavi imamo razdražen osir.
Divje, nepotešeno živimo.

VAJA V PARKU Na sprehod grem vedno s svojo smrtjo pod roko.
Vodim jo v park, da bi z njo vadil slovo.

Čeprav je težko jemati slovo od sonca in zvezd,
vadiva tu na samem slovo brez scen in gest.

In ker ni šala, če ti pade zavesa čez svet,
vadiva ta slovesni hip spet in spet.

A slabo se učim, nisem sproščen, teksta ne znam.
Najhuje je, ko začutim, da postajam sam.

In ko bi se moral s prezirom zazreti v prepad,
se mi zazdi, da sem za ta pogled še premlad.

Nisem pripravljen, da bi že nagnil zadnji bokal.
Moj odhod ni izdelan. Slabo bom igral.

ČRNI DEŽNIKI Dež. Črni dežniki. Moški gredo iz urada.
 Samske sobe so mrzle. A dež pada in pada.
 V kioskih zadnjice, sloke noge, seski:
 plodne samice s telesi kot med
 mamijo črne dežnike v svoj sanjski svet.
 Črni dežniki drgečejo kakor psi.
 Papirnate spogledljivke imajo tanka kolena,
 njihov pogled se po črnih dežnikih pase.
 Svoja telesa, gola in medena,
 so vrgle v igro kot hazarder svoje ase:
 ste že dovolj nori od naših oblin,
 ste se, nakaze, dovolj nahrepeneli?
 Kdaj boste v samoti zgoreli?
 Pogledi izza trepalnic kot izza strelnih lin!
 Dežniki se zibljejo čudno poševno.
 Somnambulno se zibljejo, neprištevno.
 Kot črna čreda se vale iz urada.
 Samske sobe so mrzle. A dež pada in pada.

KAJ JE LEPO Lepo je, živeti brezskrbno in veselo, če znaš.
 Lepo je, če ti dolgo služi tvoja življenjska laž.

Lepo je reči: Sem, zares sem!, če zares si.
 Lepo je, če se ti dolgo nič hudega ne zgodi.

Lepo se je veseliti svetlega in prijaznega dne.
 Lepo je iti s koncem jezika čez zdrave zobe.

Lepo je navijati v klobčič svojo življenjsko nit
 in oditi s sveta star in dni svojih sit.

ŽENSKA REVIJA Brezlesen papir. Eleganca. Nadih svežine.
 Vse majice tesne. Puliji oprijeti.
 Kozmetika. Moda. Pletenine.
 Otroški kotichek. Intimni nasveti.

Ni slik pijancev, ki otroke plodijo.
 Ni pete ure in fabriške sirene.
 Ni stanovanj, ki po obupu smrdijo.
 Ni šefov. Ni tretje izmene.

Tu je večna, po milu dišeča pomlad:
 strani, posvečene ljubki anatomiji,
 make upu, rožnatemu perilu . . .

Ko bomo zmagali v svetovnem merilu,
 bo svet eleganten, brezskrben in mlad!
 Prav kakor v ženski reviji.

LEPOTIČENJE Zasačil sem jo v zbrani ženski uri:
 na nohte si nanašala je lak.
 Čas, posvečen rokam, obrazu in frizuri,
 čas, ko nas iz zrcala gleda ženski vrag.
 Dejal sem: »Se tako po žensko sanja?«
 V laseh si je popravila koketni trak
 in rekla: »Ne, tako se čas preganja!«
 In pihnila na rožnati, še sveži lak.

SONET O SONETU To je prava mojstrovina:
 iz skopih zlogov zgrajena temnica
 in v njej kot eksotična ptica
 pesnikova bolečina.

To je pesem, kjer velja mera.
 Bolečina, ujeta v te stihe,
 zadržuje svoje vzdihe,
 da ne bi padla iz okvira.

Tu ima vsako čustvo čez pas
 tesen korzet.
 V njem diha zadržano.

A ko poetu na vrata potrka Neznano,
 v grozi išče svoj jaz.
 In ne nastane sonet.

PESNIKI Mrzlično gradimo vedno nove sinteze,
mrzlično pišemo in govorimo,
na nekakšne rane dajemo nekakšne obeze,
a življenje teče mimo.

Ponoči poslušamo Moskvo in Vatikan,
beremo Züricher Zeitung in Humanité
in tuhtamo noč in dan,
kaj je ta svet in kam gre.

Dvomimo. Ne verjamemo komurkoli,
a smo vendar naivni kot malokdo.
Trpimo in v svoji pretirani boli
ne čutimo, da je tudi drugim hudo.

Okrog sebe širimo svoj značilni nemir:
v nas se razkrajajo slike sveta.
Življenje samo, postavljeno na stranski tir
nekje blizu pekla.